

STOCKHOLM
CONFIDENTIAL

**HANNA
LINDBERG**

**STOCKHOLM
CONFIDENTIAL**

*Journaliste Solveig Berg speelt een gevaarlijk spel in
een wereld vol hebzucht, jaloezie en chantage...*

ISBN 978-90-225-8438-5
ISBN 978-94-023-1112-9 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *STHM Confidential*
Oorspronkelijke uitgever: Norstedts, Stockholm
Vertaling: Edith Sybesma
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: ArcAngel
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Hanna Lindberg by agreement with Grand Agency
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zijn foto's waren eerlijk. Borsten en billen. Zuigende blikken. Vaak niet meer ontkleed dan een gewone modeadvertentie. Ze verkochten door seks, maar in tegenstelling tot de kledingbedrijven maakte hij daar geen geheim van. Hij dacht vaak dat het net zo was als met pies en poep. Je liep argeloos een portiek binnen. De pies was er, geniepig in zijn onzichtbaarheid, je merkte hem pas op wanneer de scherpe lucht in je neus prikte. Poep was altijd poep, je zag hem en rook hem en hij was eerlijk. Zijn foto's waren poep.

1

Donderdag 11 mei, 's ochtends

Er waren tweeënnegentig dagen, tien uur en vijf minuten verstreken sinds de ramp. De telefoon was stil. Haar bron bij de Citypolitie, die haar altijd tipte over drugsinvallen bij beroemdheden, belde niet meer. De restaurateur die wist waar de wereldsterren zouden feesten wanneer ze in Stockholm waren, antwoordde niet meer op sms'jes. Zelfs de pr-mensen lieten niets van zich horen.

Na wat er afgelopen voorjaar was gebeurd, lag ze eruit.

Niemand wilde met Solveig Berg worden geassocieerd.

Ze pakte de laptop van het nachtkastje, klapte het scherm omhoog en ging naar Stockholm Confidential, het blog dat ze uit boosheid was begonnen op de dag van haar ontslag. Ze had grote plannen gemaakt, er zou van alles op komen te staan, van snelle uitgaansnieuwtjes tot onderzoeken en onthullingen. Iets waar iedereen het over had. Het blog zou haar weg terug zijn.

De deur van de slaapkamer stond open. Ze keek het appartement in, een tweekamerwoning in een flatgebouw uit de jaren veertig in de Skebokvarnsvägen in de wijk Högdalen. Er hingen kleden aan de muur om het minder gehorig te maken. Wandkleden met nomadenpatronen en kamelen die haar beste en tegenwoordig enige vriendin Fatima Niemi in Marokko had gekocht. Haar blik bleef haken aan de trompet die ze van haar vader had gekregen. Micke Berg werkte als taxichauffeur, maar leefde voor zijn jazzband.

Het koffiekopje van vannacht stond er nog, vol met verfrommelde snoeppapierjes. Ze was veel te lang opgebleven.

Alweer.

Haar hoofd was zwaar van vermoeidheid. Als haar bronnen in rook waren opgegaan moest ze andere wegen zoeken. Dingen doen die op de sociale media werden gedeeld, bijvoorbeeld.

Gisteravond laat had ze twee dingen gepost.

23.57 uur: elf superschattige poezen die je gewoon moet zien

00.45: Per Morbergs 19 vreselijkste televisiemomenten

Simpele dingetjes die zouden moeten werken.

Ze had foto's opgezocht van poezen die geschifte dingen deden en daar tekstwolkjes bij gezet. De nieuwsredacteur op haar voormalige werkplek noemde het lachkatten en was van mening dat de beesten hard op weg waren groter te worden dan internetporno. Er bestonden zelfs Amerikaanse sites die hun hele succes te danken hadden aan zulke poezen.

Zeven views.

Nul keer gedeeld op Facebook.

Solveig klapte de laptop dicht.

Geduld, maande ze zichzelf. De inhoud was goed. Oké, de opzet was misschien iets gewijzigd ten opzichte van haar eerdere plannen, van nieuwsberichten en belangrijke journalistieke reportages was nog niets terechtgekomen, maar ze moest eerst mensen naar haar blog lokken. Dan kwam de rest vanzelf.

Er klok een dof gejammer door de vloer.

Was het al zo laat?

Solveig hoorde vaag het zoemen van de naald van de tatoeëerder op de begane grond, waarmee verf in iemands huid werd gespoten. Ze zou op moeten staan, het koffiezetapparaat moeten inschakelen en een paar berichtjes schrijven. Een planning maken voor de grotere stukken die zouden komen.

Maar ze bleef liggen.

Ze hoorde een druppelend geluid.

Regende het?

Drie maanden geleden was ze nog een veelbelovende vijftwintjarige verslaggever geweest, op weg naar de top. Ze werkte bij

Newsfeed24, dat in de twee jaar dat zij daar had gezeten was uitgegroeid tot een van de grootste nieuwssites. Het succes lag aan de invalshoek en de presentatie. De nieuwsberichten werden met lef en humor gemaakt. Niet zelden in de vorm van lijstjes. Meeslepende artikelen waar de lezers door werden geraakt en van hun stuk gebracht en die ze verder verspreidden. Solveig had wekelijks duizenden mailtjes van lezers gekregen, er werd zelfs over haar geschreven op het internetforum Flashback. *Heeft er nog iemand roddels over Solveig Berg? Ze had het allemaal prachtig gevonden – om te worden gelezen en gezien – maar ze miste vooral de saamhorigheid op de redactie. Hoe de verslaggevers en de redacteuren één front hadden gevormd. Hoe ze samen hadden gelachen om Amerikaanse kraamtaarten waar baby's uit tevoorschijn kwamen en om geparkeerde auto's die in mysterieuze zinkgaten waren gevallen. Ze hadden elkaar op de rug geklopt na onthullingen. Bekende bloggers die belasting ontdoken en een reis naar Thailand als aftrekpost opvoerden, parlementariërs die actief waren op racistische internetforums en hotemetoten uit het bedrijfsleven die naar een pornoclub gingen. Ze steunden elkaar wanneer de commentaren te persoonlijk werden. Solveig dacht aan de legendarische bieravonden bij de Pelikan, de kroeg in Södermalm. De afterparty's die tot diep in de nacht duurden.*

Ze zuchtte.

Een ongelukkige vergissing en alles was kapot. Nu was ze terug bij Howdy Burger, de keten met dure hamburgers in de Vasagatan. Overdag serveerde ze voedsel en flesjes bier uit om de huur te kunnen betalen. 's Nachts ploeterde ze met haar blog.

Er drupte nog steeds iets.

Ze pakte het boek op dat op de grond lag. Wees wie je bent en verander de wereld (is dit het moment?) van Dain Heer. Dat had iemand in het restaurant laten liggen. Eén in de stortvloed van zelfhulpboeken. Het beloofde eenvoudige tools die een geheel nieuw perspectief op het leven zouden bieden. Het beloofde gezondheid en rijkdom. Het beloofde geen antwoorden, maar stelde een heleboel vragen. In haar leven was nauwelijks plaats voor meer vraagtekens, dat was een ding dat zeker was. Maar daar las ze het ook niet voor, Solveig las het omdat ze nieuwsgierig was naar de man die het had laten liggen.

Ze zocht de bladzijde op waar ze was gebleven, maar ze kwam maar een paar regels verder.

Waarom rook het naar vochtig washok?

Het laken was losgeraakt van de matras en had zich om haar benen gewikkeld. Solveig bevrijdde zich eruit, gooide het dekbed opzij en stond op.

In de hal werd het geluid harder.

Op de drempel van de keuken bleef ze staan.

De gootsteen was overgelopen, het water liep over het aanrecht en het fornuis en langs de kastjes naar beneden. De hele vloer stond blank.

Ze had de kraan open laten staan.

Solveig liep er snel heen en draaide hem dicht. Vloekend gooide ze alle handdoeken die ze kon vinden op de vloer. Ze pakte haar telefoon, wilde bijna haar vader bellen maar bedacht zich.

De telefoon ging vier keer over voordat Fatima Niemi opnam.

‘We gaan vanavond uit eten,’ zei Solveig.

2

Donderdag 11 mei, 's middags

Lennie Lee was zelden nerveus en beslist niet gewend aan wachten. Als bekende fotograaf en verantwoordelijk uitgever van zijn eigen tijdschrift *Glam Magazine* had hij een punt bereikt waarop de meeste dingen op zijn voorwaarden gebeurden. Nu zat hij alleen aan een tafeltje bij Boqueria, een tapasrestaurant in winkelcentrum Mood in de binnenstad, achter een bijna leeg bierglas.

Waarom kwam hij niet?

Lennie keek om zich heen door het lokaal. Betegelde wanden, donkere vloeren. Koks met witte mutsen die in het zicht stonden te bakken. Alleen maar knappe bezoekers. Keurig geklede financiële experts van kantoren aan het Stureplan, die hun lange lunch besloten met een espresso. Jonge mannen en vrouwen met creatieve beroepen in uitgekiend nonchalante kleding. Modemensen van het hoofdkantoor van de Zweedse kledinggigant in de Mäster Samuelsgatan.

Lennie dronk zijn glas leeg.

Een paar uur eerder had hij nog thuis in ochtendjas en op pantoffels rondgelopen. Een uitslaapochtend midden in de week. Vrijheid. Hij was blij dat hij zijn eigen tijd kon indelen. Een gewone kantoorbaan van negen tot vijf was ondenkbaar, dat stond voor alles wat hij achter zich had willen laten toen hij van Tranås naar Stockholm was gegaan. Na een uitgebreid ontbijt met zijn vriendin Marika Glans had hij een paar Britse magazines gedownload en was hij met zijn iPad op de bank gaan liggen. Hij had net geconstateerd dat de laatste covers van *Maxim* en *GQ* lang niet zo mooi

waren als dat van *Glam Magazine*, toen de telefoon ging. Een verborgen nummer, maar Lennie besloot toch op te nemen.

Aan de andere kant van de lijn klonk een donkere mannenstem. Jakob Adler wilde een afspraak met hem maken.

Nu zat hij hier te wachten. Uit de speakers kwam gedempte lounge-muziek. De lunchgasten vertrokken een voor een. Lennie haalde een tandenstoker uit de houder op het tafeltje, brak hem doormidden en pakte er nog een. De stokjes vlogen alle kanten op.

Jakob Adler.

Hij dacht aan hun eerste ontmoeting.

Het was bijna tien jaar geleden. Lennie was bezig met een reportage over de georganiseerde misdaad in Stockholm en was in contact gekomen met de man van wie werd beweerd dat hij aan het hoofd stond van een groeiend netwerk van beroepscriminelen. Jakob Adler, toen dertig jaar oud, opgegroeid in het stadsdeel Häselsby. Om de een of andere reden had Lennie verwacht dat het moeilijk zou zijn om hem aan het praten te krijgen, maar Jakob was verbazingwekkend openhartig geweest. Beleefd en welsprekend. Zo zelfs dat Lennie zijn twijfels had over het lokaal dat hij voor de fotosessie had uitgezocht. Maar Jakob wilde graag worden gekiekt in de sjofele sportschool in een kelder in Vasastan. Naderhand maakte Lennie de foto's documentairechtig korrelig en vergrootte de contrasten, alsof ze twintig keer door het kopieerapparaat waren gehaald. Het resultaat: een onberekenbare gangster. Iemand met wie je het niet graag aan de stok wilde krijgen.

Lennie glimlachte bij de herinnering.

In latere jaren was Adler met de criminaliteit gestopt en ondernemer geworden. Er werd gezegd dat hij als financier in de horecabranche was gestapt, maar Lennie wist niet of dat waar was. Misschien had hij nieuwe foto's nodig in een representatiever milieu. Een burgerlijke salon. Een drankwagentje. Zwarte chesterfieldmeubels. Iets wat zich kwalificeerde voor *DI Weekend*, de prestigieuze weekendbijlage van *Dagens Industri*.

Een serveerster zette wijnglazen op de tafeltjes voor het diner van vanavond. Ze hadden om twee uur afgesproken, maar Lennie was twintig minuten te vroeg gekomen. Ook al was hij het gewend

om altijd een tafeltje te krijgen, deze keer had hij het helemaal zeker willen weten. Als het om het gewone recept was gegaan, dames voor geheime privéfeesten, had de Finse assistent wel contact met hem opgenomen. Het kwam maar heel zelden voor dat Adler zelf belde.

Lennie keek naar buiten. De mensen liepen met gehaaste passen door de Jakobsbergsgatan. Zijn bierglas was nog steeds leeg. Hij begon de keren te tellen dat er iemand van de bediening langs zijn tafeltje kwam zonder te vragen of hij nog een biertje wilde. Wat was er aan de hand? Herkenden ze hem niet? Opeens zag hij overal dingen die niet deugden. Broodkruimels die op de grond waren blijven liggen. Vlekken op de lampen. Baklucht. Waarom zorgde de restaurateur er niet voor dat het personeel opruimde en iets nuttigs deed wanneer het rustig was?

Het liep tegen drieën.

Was Jakob Adler verhinderd?

Lennie dacht na over mogelijke beletsels.

Files. Contacten die belangrijker waren. Grotere zaken.

De deur ging open.

Er verscheen een zeer stijlvolle man in de entree. Zijn blik was scherp en zijn houding recht. Zijn aktetas en zijn riem hadden dezelfde kleur als de Oxfordschoenen van John Lobb. Jakob was gearriveerd.

Lennie stond zo haastig op dat de stoelpoten over de vloer schraapten.

‘Goed je te zien.’ Jakob Adler kneep in zijn hand en gaf een klap tussen zijn schouderbladen.

‘Ook zo, ook zo. Alles goed?’

‘Ja hoor, dank je,’ zei Jakob. Toen hij het lege bierglas zag, lachte hij luid. ‘Had je dorst?’

Ze gingen tegenover elkaar zitten. Jakob Adler op de bank met uitzicht over het restaurant, Lennie op de stoel. Het Breitlinghorloge kwam met een klap op het tafeltje neer toen Jakob zijn armen erop legde. Zijn tatoeages waren verdwenen, maar er waren vage grijze schaduwen te zien op de plekken waar ze hadden gezeten: op zijn handen, zijn armen, in zijn hals en zijn nek. Hij had een zijdscheiding in zijn haar gekamd, dat glom van de gel, zijn baard was

zorgvuldig getrimd en het pak van Corneliani zat perfect. Er was geen twijfel mogelijk, Jakob Adler was nu zakenman.

Er kwam een ober naar hen toe. Lennie had de menukaart al een paar keer gelezen en wist wat hij wilde hebben. Als voorafje gegrilde reuzengarnalen en pimientos de padrón, kleine Spaanse paprika's. Daarna speenvarken van het spit met dubbel gefrituurde frites en truffelaioli. Jakob Adler knikte goedkeurend, hij nam hetzelfde maar vroeg om extra rokerige saus erbij.

De ober weifelde.

'Eigenlijk veranderen we nooit iets aan de gerechten.'

'Kan het of kan het niet?' vroeg Jakob Adler.

'Ik zal het aan de kok vragen, dat kunnen we waarschijnlijk wel regelen. Wat wilt u drinken?'

'Een lekker biertje,' zei Jakob.

'Puttin' in Hours. Een Amerikaanse *pale ale*, gebrouwen van vier soorten Zweedse mout en...'

'Prima,' zei Jakob en hij trok zijn jasje uit. 'Als het maar smaakt.'

'Voor mij ook zo een,' zei Lennie.

De ober bedankte voor de bestelling.

Er viel een stilte.

Lennie begon te converseren. Een moeilijke kunst. Zonder zijn sociale vaardigheden had hij het nooit zo ver geschopt. De vrouwen stonden aan zijn kant. Ze lachten om zijn grapjes, terwijl de mannen hem eerder als een gabber zagen dan als een bedreiging. Iedereen stond dicht bij Lennie Lee.

'We zijn druk bezig nu. De redactie zwoegt op het nieuwe nummer, deadline, hè? Dan gaan we op tournee. Chicks en bier, brood en spelen voor de mensen...'

Jakob Adler leunde naar voren.

Lennie zweeg.

'Ik word over drie maanden veertig, op 25 mei,' zei Adler.

'Alvast gefeliciteerd.'

'Ik geef een feest. Maar niet zomaar een feestje, geen amusement voor het hele gezin.'

Jakob Adler klonk plechtig.

'Ik wil de vijftieng beste en chicste vrouwen die je hebt.'

Lennie knikte. De vrouwen vormden de basis van zijn bedrijf.

Hij had zijn leven eromheen gebouwd. Inmiddels had hij voor honderden evenementen meisjes gecast. Van besloten herendiners met de top van het bedrijfsleven tot de vrijgezellenfeesten van miljardairszootjes en feesten van Saoedische zakenlieden op exclusieve schepen in de Stockholmse archipel. De dalende oplage van het tijdschrift maakte de nevenactiviteiten steeds belangrijker. Net als bij rockbands, dacht hij vaak. Wanneer ze geen platen meer verkochten, moesten ze des te meer toeren. Je moest zijn waar de lezers waren. Ze met andere dingen lokken. Themafeesten, mannenreizen en een cursus versieren met zijn speciale 'seksgarantie'.

'Ik wil een kasteel,' ging Adler verder. 'Mijn gasten moeten zich koningen wanen. Ik wil een feest met alles erop en eraan. Zeekreeft en het beste vlees. Champagne, sterkedrank, sigaren. En dat moet jij voor me regelen.'

Zijn blik was geconcentreerd.

'Kun je dat?'

'Uiteraard,' zei Lennie.

De ober kwam het voorgerecht brengen. Gamba's met zwarte strepen van de grill en vettige, met kaas gevulde paprikaatjes in ronde keramieken schaaltes. Jakob beet de punt van een padrón en kauwde peinzend.

'Begrijpen we elkaar wanneer ik zeg dat ik...'

Hij zocht naar woorden.

'... wereldklasse zoek.'

'Absoluut.'

'Je krijgt vijf.'

'Vijf wat?' vroeg Lennie.

Jakob Adler grijsde zo breed dat de vullingen in de achterste kiezen van zijn bovenkaak te zien waren.

'Miljoen.'

Lennie slikte. Vijf miljoen. Dat was meer dan de totale winst die hij had gemaakt in alle jaren dat het tijdschrift nu bestond. In ieder geval de winst die hij bij de belasting had opgegeven. Hij pakte het slim aan en deed zo veel mogelijk zwart; gastvrouwen op evenementen, kroegentochten en ook wat reclamewerk. Maar toch.

Denken dat het te mooi was om waar te zijn was een logische reactie geweest. Maar zo zag Lennie het niet. Hij zag een kans, en kansen moest je pakken.

Jakob Adler dempte zijn stem.

‘Maar dan moet het tot in de puntjes verzorgd zijn. Niets mag minder dan perfect zijn. De mensen moeten het jaren later nog over dit feest hebben.’

‘Afgesproken,’ zei Lennie.

Adlers telefoon rinkelde.

‘Deze moet ik even nemen.’ Hij stond op en ging een stukje verderop staan.

Lennie bleef zitten en liet alles op zich inwerken. Een droomopdracht die zijn financiële problemen zou oplossen, die het tijdschrift weer op de been zou helpen. Het was een duizelingwekkende gedachte. Hij zou het feest regisseren. Of feest, dat was niet het juiste woord. Het moest een demonstratie worden waarop Jakob Adler als zakenman werd gepresenteerd, waarop het beeld van een succesvolle zakenman en investeerder in de horeca zou worden neergezet.

Lennie proostte met zijn eigen spiegelbeeld.

Op dat moment rook hij het zoete parfum.

‘Hallo,’ zei een bekende stem.

Nee, dacht hij. Niet nu. Ze mocht hier nu niet komen.

‘Jennifer,’ zei Lennie en hij stond op.

Ze zoenden elkaar op de wang.

‘Waarom reageer je niet op mijn sms’jes?’ vroeg Jennifer Leone. Haar stem klonk iel. Ze was een blikkenmagneet, zo mooi was ze, daar deden zelfs de blauwe plekken op haar jukbeenderen van de laatste fillerbehandeling of het slecht gekozen moment van verschijnen niets aan af.

‘Zeg, schatje, ik ben even bezig.’

‘Met wie?’

‘Een zakelijk contact.’

Ze ging op de bank zitten. Lennie voelde zijn ergernis groeien. Ga weg, dacht hij. Hoepel op. De angst dat ze een scène zou maken maakte hem gestrest. Deze opdracht mocht niet in gevaar komen.

‘Ik wil de pagina’s zien zoals ze zijn geworden.’

Ze spraken altijd af in haar studio in Täby, op de redactie of in een hotelkamer. Zo was het altijd geweest. Tot vorige week. Marika Glans was die avond naar een filmpremière. Na een paar drankjes bij Miss Voon leek het ondenkbaar om in een taxi te springen en helemaal naar Täby te rijden, terwijl de Linnégatan zo veel dichterbij was.

Dat was natuurlijk een vergissing geweest.

Jennifer had het schilderij van Bert Stern gezien dat bij Lennie en Marika in de slaapkamer hing, ze was in de ban geraakt van de suggestieve portretten van Marilyn Monroe met de ragfijne stof en had op dezelfde manier willen poseren. Nu deed ze moeilijk. Ze zei telkens weer dat ze de foto’s wilde zien. Net als Monroe had ze met lippenstift een kruis gezet door de foto’s die ze niet mooi vond. Best schattig eigenlijk.

‘Bel Hockey maar,’ zei hij kortaf. Zijn assistent-fotograaf werkte dag en nacht en kon haar gegarandeerd helpen, tenzij de foto’s maar een voorwendsel waren dat Jennifer gebruikte om bij Lennie te komen.

‘Nee,’ zei ze. Haar stem klonk nog ieler.

‘De pagina’s liggen op de redactie, bel Hockey of hou nu op,’ zei Lennie.

‘Hoe kun je zo doen?’

Hij zag dat haar ogen vochtig werden.

Jennifer Leone begon te huilen.

Lennie haalde diep adem en zette zich schrap. Ze merkte natuurlijk wel dat hij gespannen was. Hij zag dat ze van de situatie genoot. Ze legde haar benen op de bank, haar kuiten boven op het jasje van Jakob Adler. Ze liet haar tranen vallen.

‘Niet doen,’ zei Lennie.

Ze sloeg haar handen met een dramatisch gebaar voor haar gezicht. Het gezelschap een paar tafeltjes verderop keek hun kant op.

‘Hou op!’

Jennifer ging steeds harder huilen.

‘Toe nou, we praten er later wel over,’ zei Lennie.

‘Kom je vanavond?’ vroeg ze.

‘Misschien.’

Ze verhief haar stem. ‘Hoezo misschien?’

‘Sst,’ siste hij.

‘Ik kan er niet meer tegen.’

‘Oké, dan kom ik vanavond wel, wat dan ook, als je nu maar weggaat,’ zei Lennie.

‘Zien we elkaar vanavond dan?’

‘Ja, dat beloof ik. Ga nu maar.’

Jennifer scheurde een stuk van Jakob Adlers servet en depte haar ogen. Toen zette ze haar voeten eindelijk op de vloer en verdween op haar torenhoge hakken naar de uitgang.

Lennie boog zich over het tafeltje heen en streek snel de kreukels in Jakob Adlers jasje glad. Hij liet zich op zijn stoel zakken, nam een grote slok bier en slaakte een zucht van verlichting.

Een harde klap en een beweging over zijn schouder.

Jakob Adler was terug.

‘Dus je stelt me niet aan je dames voor,’ zei hij. ‘Ben ik niet deftig genoeg?’ Zijn lach zat een octaaf hoger dan hij zou moeten zitten.

Lennie probeerde mee te lachen.

‘Waar waren we gebleven? O ja, ga uit van ongeveer honderdvijftig gasten. De intimi,’ zei Jakob.

‘Prima. Geef me hun namen en adressen maar, dan zorg ik voor chique invitatiekaarten.’

‘De uitnodigingen doe ik zelf.’

‘Natuurlijk, uiteraard.’

‘Jouw taak is het amusement. Ik wil flink geamuseerd worden.’

Het speenvarken werd geserveerd. Een rustiek stuk spek op een houten plank. Frites en saus in een mandje ernaast. Jakob Adler proostte. Ze kwamen over andere dingen te spreken. Al etend begon hij te vertellen over zijn nieuwe motorboot. Een Amerikaans luxe jacht van negenenzestig voet dat vijftien miljoen kronen waard was. Lennie deed zijn best om te luisteren, maar zijn gedachten gingen een andere kant op. Naar Jennifer Leone.

‘Overtreft bijna alles wat vaart,’ zei Jakob Adler. ‘Maar Lennie, vertel eens, hoe gaat het met jou en Marika?’